

DODATEK

OBYTONA

BIULETYN INFORMACYJNY
ŁÓDZKIEGO KOMITETU OBRONY WIEZIONYCH ZA PRZEKONANIA

Marsz protestacyjny

Uchwała

Zjazdu Komitetów Obrony Wiezionych za Przekonania

9.07.1981 r. Śąd Najwyższy uwzględnił wniosek Prokuratury Wojewódzkiej w Warszawie o zastosowanie aresztu tymczasowego wobec oskarżonych w hańbiącym imię Polski procesie politycznym działaczy Konfederacji Polski Niepodległej: T. Stańskiego, T. Jandziszaka, R. L. Moczulskiego, R. Szeremietlewa. W wyniku tej decyzji zostali oni, z wyjątkiem T. Jandziszaka aresztowani.

Powyższy fakt jest jawnym łamaniem 4 punktu Porozumienia Gdańskiego, Międzynarodowych paktów Praw Obywatelskich i Politycznych i godzi w wolność konstytucyjną. Wniosek Prokuratora Wojewódzkiego, jak to udowodniła obrona na procesie w dniu 7.07.1981 r. jest bezpodstawny.

W związku z tym, 20.07.1981 r. odbył się w SGGW w Warszawie Zjazd Komitetów Obrony Wiezionych za Przekonania, w których uczestniczyło 90 przedstawicieli Regionalnych, Uczelnianych i Zakładowych Komitetów Obrony Wiezionych za Przekonania z całej Polski.

Zjazd podjął następującą uchwałę: 17.08.1981 r. z siedmiu miast (Białystok, Olsztyn, Konin, Toruń, Łódź, Kielce, Lublin), wyruszy Marsz Protestacyjny pod ogólnym hasłem "Uwolnić więźniów politycznych". Marsz będzie również dotyczył respektowania praworządności w Polsce, zaprzestania represji wobec uczestników ruchu opozycji demokratycznej, pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców zbrodni popełnionych w czerwcu 1956 r, grudniu 1970, czerwcu 1976 oraz winnych wydarzeń bydgoskich w 1981 r, przeprowadzenia weryfikacji wszystkich procesów politycznych od 1944 do chwili obecnej, zaniechania prowadzenia postępowania karnego wobec działaczy opozycji demokratycznej i zniesienia kary śmierci.

Zakończenie marszu nastąpi 22.08.81 w Warszawie. Poszczególne Grupy Marszowe połączą się na Placu Zamkowym, skąd wspólnie udadzą się do Sejmu w celu złożenia memoriału w tej sprawie - w oparciu o art. 83 i art. 86 Konstytucji PRL - na ręce członków Komisji Sejmowej Spraw Wewnętrznych i Wymiaru Sprawiedliwości oraz Nadzwyczajnej Komisji Sejmowej do Spraw Porozumień z Gdańska, Szczecina i Jastrzebia.

Uważamy, że uwzględniając zażalenie Prokuratora Wojewódzkiego Śąd Najwyższy raz jeszcze okazał, że lekceważy powszechne poczucie sprawiedliwości, ale mamy nadzieję, że społeczny protest położy tym razem kres aktom bezprawia i zapobiegnie tragicznym w skutkach dla naszego Narodu następstwom.

W związku z planowanym Marszem Protestacyjnym, zwracamy się do wszystkich Regionalnych, Uczelnianych i Zakładowych Komitetów Obrony Wiezionych za Przekonania oraz do MKZ, Komisji Zakładowych NSZZ "Solidarność" i wszystkich Polaków o pomoc w zorganizowaniu Marszu.

KOMITET OBRONY
WIEZIONYCH ZA PRZEKONANIA

Uchwała

Na wniosek Łódzkiego Komitetu Obrony Wiezionych za Przekonania Zarząd Regionalny na posiedzeniu dnia 23 lipca 1981 r. poparł Uchwałę Ogólnopolskiego Zjazdu Komitetów Obrony Wiezionych za Przekonania dotyczącą marszu protestacyjnego do Warszawy pod hasłem "Uwolnić więźniów politycznych z przywódcami KPN na czele".

W dniu 17.08.1981 r. odbędzie się przemarsz przez Łódź, a następnie uczestnicy marszu udadzą się do Warszawy. Marsz zakończy się 22.08.81 r. na Placu Zamkowym. Szczegółowy plan marszu po opracowaniu przez Łódzki Komitet Obrony Wiezionych za Przekonania i zatwierdzeniu przez Zarząd Regionalny zostanie podany do publicznej wiadomości.

Za Łódzki Komitet
Wiezionych za Przekonania

V-ce przewodniczący
R. KOSTRZEWA

Na mocy Uchwały Zarządu Regionalnego podjętej w dniu 23.07.1981 r. Łódzki Komitet Obrony Wiezionych za Przekonania informuje o marszu protestacyjnym w dniach 17.08. - 22.08. 1981 r. do Warszawy pod hasłem "Uwolnić więźniów politycznych". Łódzki Komitet Wiezionych zwraca się z prośbą do Komisji Zakładowych NSZZ "Solidarność" o pisemne zgłoszenia chętnych na ten marsz do dnia 10.08.1981 r. na adres: ul. Piotrkowska 260 pokój 88, i zapewnienie uczestnikom na w/w dni urlopu. Prosimy o poparcie i udzielenie daleko idącej pomocy.

Broniąc więźniów za przekonania dziś - gwarantujemy, że będziemy wolni jutro.

Za Łódzki Komitet
Wiezionych za Przekonania
V-ce przewodniczący
R. KOSTRZEWA

Trasa "MARSZU GWIAZDZISTEGO"
na rzecz uwolnienia więźniów politycznych z Łodzi
17 - 22 sierpnia 1981 r.

- I. 17 sierpnia: odcinek Łódź - Dobra - Bratoszewice - Stryków - Głowno - 37 km
- II. 18 sierpnia: odcinek Głowno - Stroniewice - Domaniewice - Krępa - Jamno - Łowicz - 35 km
- III. 19 sierpnia: odcinek Łowicz - Popów - Zabostów - Kozłów Śląskich - Sochaczew - 27 km
- IV. 20 sierpnia: odcinek Sochaczew - Kozuski - Paprotnica - Marysiniek - Błonie - 26 km
- V. 21 sierpnia: odcinek Błonie - Urata - Świejcie - Ożarów - Ursus (boczna droga przed Warszawą do Ursusa ok. 3 km) - łącznie odległość ok. 26 km
- VI. 22 sierpnia: odcinek - Ursus - Warszawa

Platforma wyborcza KPN

/ dokończenie z nr 5 /

6. Konieczne jest zahamowanie inflacji pieniądza i przywrócenie równowagi rynkowej. Trzeba dokonać kompleksowej reformy płac i cen. Płace realne powinny wzrosnąć w odczuwalnym stopniu, orzy czym w pierwszym okresie należy doprowadzić do wzrostu zarobków wszystkich zatrudnionych, a w drugim okresie do dalszego podniesienia płac w ważnych słuźbach społecznych /nauczyciele, służba zdrowia/. Ustalenie płac i ich korygowanie będzie dokonywane przez umowy zbiorowe, swobodnie wynegocjowane przez pracobiorców i pracodawców. Środki na podwyżkę płac realnych zostaną uzyskane dzięki ograniczeniu wydatków na narzucone łosce, a nie wynikające z jej potrzeb zbrojenia, likwidacji niekwalifikowanych świadczeń na rzecz Związku Radzieckiego i innych krajów, wstrzymaniu dotacji dla wyromniania deficytu nieefektywnie prowadzonych przedsiębiorstw oraz zmniejszeniu niepotrzebnie rozbudowanej biurokracji.

9. Trzeba stworzyć warunki dla pełnego rozwoju indywidualnego człowieka i przywrócić mu społeczny szacunek. Spółdzielcze przedsiębiorstwa handlowe i usługowe powinny uzyskać autentyczny charakter swobodnych zrzeszeń członków, m.in. przez uwolnienie ich od kurateli państwowej oraz dostosowanie ich skali do możliwości spółdzielczego działania. Należy umożliwić i popierać nieskrępowany rozwój prywatnego handlu i usług.

10. Naczelnym zadaniem polityki społecznej musi być rzeczywiste rozwiązanie problemu mieszkaniowego w miastach i na wsi. W tym celu trzeba zwiększyć potencjał budownictwa mieszkaniowego, aby pozwoliło na budowę pół miliona mieszkań, co pozwoli w ciągu dziesięciu lat zaspokoić potrzeby. Rozwój budownictwa połączony musi być z rekonstrukcją miast i powstrzymaniem dewastacji ich zabytkowych centrów. Radykalnej poprawie ulec musi kompleksowa ochrona środowiska naturalnego - miejsce bytowania człowieka i narodu.

11. Konieczne jest dźwignięcie służby zdrowia na poziom odpowiadający potrzebom narodu. Wymaga to reformy organizacji służby zdrowia i zwiększenia nakładów tak, aby zapewnić każdemu obywatelowi należyte leczenie szpitalne, ambulatoryjne i domowe. W tym - dostarczenie wszystkich potrzebnych leków.

12. Funkcje opiekuńcze państwa muszą być uzasadnione. Wymaga to wprowadzenia płacy rodzinnej, tak aby zarobki ojca rodziny wystarczały do utrzymania żony i dzieci. Kobiety pracujące zarobkowo powinny po urodzeniu dziecka otrzymywać płatne urlopy macierzyńskie na okres potrzebny do osiągnięcia przez dziecko wieku przedszkolnego. Niezbędne jest prowadzenie przez państwo polityki prnatalistycznej, co wymaga m.in. zmian w istniejącym ustawodawstwie.

13. Konieczny wzrost opieki nad ludźmi starszymi i niezdolnymi do pracy wymaga całkowitej reformy rent i emerytur oraz wprowadzenia dla wszystkich jednolitego systemu tak za okres służby, jak i wypłat. Dla zapobieżenia procesowi utraty siły nabywczej rent i emerytur - należy automatycznie korygować ich wysokość wraz ze zmianą kosztów utrzymania.

14. Konieczne jest natychmiastowe przeciwdziałanie rozwojowi plag i schorzeń społecznych. Przede wszystkim w sposób zdecydowany,

stosując zróżnicowane środki społeczne, ekonomiczne, wychowawcze i prawne, przystąpić do zwalczania pijanstwa.

**H. I. S. T. O. F. I. Z. Z. E. R. A.
S. I. T. E. P. H. E. I. T. W. E. A.**

Zgłaszając kandydatów na postów do Sejmu RNL i ogłaszając swój program wyborczy - Konfederacja Polski Niepodległej zdaje sobie doskonale sprawę z tego, że nie nadszedł jeszcze czas, w którym społeczeństwo polskie mogłoby swobodnie wypowiedzieć się w wolnych zebraniach wyborczych, i nie nadszedł jeszcze czas zwycięstwa wyborczego partii niepodległościowej.

Cel naszych działań obecnych jest nieograniczony.

Przystępujemy do kampanii wyborczej, bo chcemy wykażać społeczeństwu polskiemu, opinii światowej, że po dziesięcioleciach monopolistycznego władztwa komunistycznego nad Polską pojawia się historyczna alternatywa.

Ta alternatywa wobec rządów PZPR są rodzące się siły niepodległościowe a wśród nich zorganizowana jest partia polityczna-Konfederacja Polski Niepodległej.

Ponad trzydzieści lat temu, w wyborach ze stycznia 1947, komunistycznej i radzieckiej dominacji usiłowaliśmy przeciwstawić Polskie Stronnictwo Ludowe. Mimo przytłaczającego poparcia społeczeństwa, PSL zostało fizycznie rozbite, naród zastraszony terrorem UB i NKWD, a wyniki wyborów sfałszowane. Od tamtego czasu żadne jawne ugrupowanie polityczne w kraju nie wysunęło politycznego programu alternatywnego wobec programu PZPR. Co najwyżej krytykowano najbardziej jaszkrawe przejawy antynarodowej polityki PZPR, domagano się sprawiedliwości dla ofiar represji prześladowanych i postulowano reformy wewnętrzne PRL, nie naruszając istoty rzeczy - monopoliu władzy PZPR i uzależnienia Polski od ZSRR.

Dopiero wraz z powstaniem pluralistycznej opozycji demokratycznej i niepodległościowej oraz utworzeniem Konfederacji Polski Niepodległej, pierwszej od ponad trzydziestu lat jawnie działającej w Kraju, niepodległościowej partii politycznej, pojawiła się znowu przed narodem polskim alternatywa: albo wykonywać program PZPR ograniczania praw obywatelskich, katastrofy politycznej i gospodarczej oraz rosnącego uzależnienia od ZSRR - albo zrealizować program uzyskania niepodległości i budowy demokratycznej, pluralistycznej i sprawiedliwej Trzeciej Rzeczypospolitej.

JEST to alternatywa polityczna, zarysowana niezależnie od tego, że przeciwstawne programy głoszą ugrupowania o nieporównywalnej sile materialnej. Wobec potężnej PZPR dysponującej prawie wszystkim - KPN jest mikrosiła, której brakuje prawie wszystkiego. Ale o skuteczności programu nie decyduje siła, która za nim stoi. Ponadto stan dzisiejszy nie jest wieczny, jutro będzie inny. Wreszcie - decyduje nie tylko siła materialna. Pod względem moralnym i politycznym przewaga jest po stronie formacji niepodległościowej. Uznają za milcząco PZPR, niezadowolona do podjęcia publicznej dyskusji politycznej z KPN, broniąca się jedynie środkami administracyjnymi i policyjnymi.

PZPR czyni wszystko, aby historyczna alternatywa: Polski wolnej i niepodległej - albo zniewolonej przez narzuconą władzę - nie mogła być rozstrzygnięta w wolnych wyborach. Ale wystarczy ujawnić alternatywę, aby wybór zaczął być dokonywany, najpierw przez nielicznych, a prędkiej czy później przez każdego Polaka. Wpiewać będzie to wybór w ludzkich sumieniach, potem dopiero w ludzkich działaniach - bo po tylu dziesięcioleciach klęsk narodowych i poczucia bezsilny, trudno przejść od powzajem-

nej bierności do odwolnego czynu. Ale taki wybór nastąpi. Wszyscy w Polsce wiedzą, po której stronie owele się wówczas przytłaczają wykreślić narodu.

Konfederacja Polski Niepodległej zwraca się do każdego, kto nie zatracił poczucia podmości i miłości Ojczyzny; zwraca:

Zbudź się Polsko, skrusz kajdany.

Warszawa, luty 1980 roku

**R. A. D. A. P. O. L. I. T. Y. C. Z. N. A.
K. O. N. F. E. D. E. R. A. C. J. I. P. O. L. S. K. I. N. I. E. P. O. D. L. E. G. Ł. E. J.**

Kto się boi patriotyzmu?

Zamieszczamy poniżej fragment wypowiedzi obrocy w procesie KPN w sprawie wniosku Prokuratury o ponowne aresztowanie oskarżonych. Jak wiemy Sąd Wojewódzki uznał argumenty obrocy i wniosek Prokuratury oddalił, wbrewle czego tym bardziej tendencyjnie jawi się późniejsza decyzja Sądu Najwyższego.

...W określonym procesie, w określonym jego stadium środki zapobiegawcze działają (wolno użyć tego określenia) na użytek danego procesu. W żadnym wypadku i nigdy środki zapobiegawcze nie mogą się stać środkami profilaktycznym, zwłaszcza w stadium postępowania jurysdykcyjnego. Może by odwołać się tutaj do istniejących w tej mierze przepisów, to należy zwrócić uwagę na treść artykułu 209. "Środki zapobiegawcze można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania". I dlatego taki nacisk kładzie na owo sformułowanie użyte przed sądem - "zakaz podejmowania działań" - zakaz w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego, a zatem zakaz, który odnosi się do utrudnienia postępowania i dlatego przeinaczenie wniosku prokuratorskiego przynoszące oskarżenie sądowe w kategorii jakiejkolwiek działalności ngławicowej i nieoprecyzowanej na sali i poza salą - może by dodać "w dzień i w nocy, na jawie i we śnie" - że tego rodzaju przeinaczenie przenosi jak gdyby przed sądem i przed sądem z tych kategorii, w których sąd jedynie mógł i chciał się obracać, mianowicie z kategorii proceduralnych zabezpieczenia prawidłowego toku sprawiedliwości w kategorii profilaktyki prawa prawnej, która ma być regulowana stosowaniem środka zapobiegawczego - aresztu - jako tymczasowego aresztowania. Byłoby to sprzeczne z art. 209 Kodeksu Postępowania Karnego - KPK, a poza tym redagując wniosek w tej sprawie, wydawało się, iż warto było poświęcić uwagę motywacji wydanego w tej sprawie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 1981 r. Sąd Najwyższy stwierdził na stronie 5 w motywacji swojego orzeczenia, analizując problem stosowania środków zapobiegawczych cytując dosłownie Przepis ten - art. 209 i 210 KPK - nadaje środkiem zapobiegawczym procesowy charakter stwierdzając, iż "środki zapobiegawcze można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego przebiegu procesu."

Zachowanie się oskarżonych "na sali czy poza salą" - jak chce wniosek prokuratorski - może mieć wpływ czy znaczenie dla stosowania czy niestosowania zmiany czy uchylenia środka zapobiegawczego jedynie wówczas, o ile ma znaczenie dla prawidłowego kontynuowania postępowania jurysdykcyjnego w tej sprawie, której granicę zakreśla akt oskarżenia, której granicę zakreśla zarzut, że jakiegokolwiek działania oskarżonych, które byłyby podejmowane poza ramami i dobrem prowadzonego procesu, z punktu widzenia prawidłowej realizacji i celów procesowych, to znaczy prawidłowego przeprowadzenia postępowania dowodowego, prawidłowego co do zawartości, koncentracji dowodów, zgodności dowodów z rzeczywistością nie mają żadnego znaczenia dla stosowania środka zapobiegawczego.

Tak więc oceny zawarte w późniejszych notatkach wymykają się. Należy tutaj - procesowo jeszcze - odwołać się do przepisu pod analogie art. 345 KPK, Zatem Prokuratura twierdząc, iż oskarżeni w czasie, gdy toczy się proces, czy też w czasie, gdy odzyskali wolność z mocy decyzji sądownej, rozwijając jakąś działalność - w ten sposób naruszają prawo.

Ale per analogia odwołuje się tutaj do przepisu art. 345 procedury karnej. Ewentualne inne działania oskarżonych nie mogłyby być przedmiotem rozważań w tym procesie jako stanowiące odmienne czyny, do których rozpoznania można by przystąpić jedynie w warunkach procedury określonej. A więc prokuratura usiłuje jako przesłankę stosowania środka zapobiegawczego uchylenia się od sądu wprowadzać inne czyny, które miałyby być rzekomo dokonane w okresie innym, aniżeli zamkniętym w akcie oskarżenia jako podstawie do tego, żeby zamknąć..... oskarżonych, korzystając z możliwości stosowania środka zapobiegawczego, a pomijając najistotniejszą w tej materii stosowania środków zapobiegawczych kwestię, że nie są to środki represji, a środki zmierzające do prawidłowego zabezpieczenia wyniaru sprawiedliwości w określonej sprawie.

Tak więc należy stwierdzić, iż z punktu widzenia procesowego, argumentacja prokuratury podawana w owej drugiej części pod hasłem "kontynuacja działalności KPN" nie ma żadnego procesowego znaczenia dla kontynuacji wniosku o zastosowanie w stosunku do oskarżonych środka zapobiegawczego. Mogłoby mieć to znaczenie jedynie wówczas, gdyby owe zachowania się oskarżonych utrudniały prowadzenie postępowania niniejszej sprawie, godząc w cele prowadzonego procesu z punktu widzenia możliwości jego prowadzenia.

Procesowo wniosek prokuratorski uważam za bezzasadny na obytem powołanych w nim odwołaniach podawania niemeldowania i owej drugiej, o której mówiłem już tak obszernie.

Parę słów zatem jedynie merytorycznie co do owej przesłanki mającej uzasadniać stosowanie tymczasowego aresztowania, co do owej działalności, o której mieli się wypowiedzieć na zebraniach.

Po przeczytaniu owych zresztą skądinąd interesujących notatek informacyjnych i odautorskich podpisanych i nie podpisanych tam osób - wydaje się, że można owe notatki zbiorczo sformułować, tak jak uczynił to jeden z relacjonujących swój udział na zebraniach, mianowicie pan Papis, który był obecny na zebraniu w Łodzi 25-go czerwca. Wykaligrafował on pięknym charakterem pisma dwie strony o czym to się mówiło na owym zebraniu ze strony przedstawicieli KPN ażeby składować w ten sposób:

"Wszystkie hasła Leszka Moczulskiego można ująć w kilku słowach: HONOR, OJCZYZNA, BÓG, WALKA, NIEPODLEGŁOŚĆ".

To ma uzasadniać stosowanie tymczasowego aresztowania, rzecz jasna zdaniem strony prokuratorskiej....

ZESPÓŁ REDAKCYJNY: Zbigniew Kubiak Wojciech Kuberski, Piotr Radowski, Anna Jopkiewicz - red. techniczny Adres redakcji: 92-320 Łódź, ul. Niciarska 41/45 Zakład Odlewniczy "Polmatex-Wifama" tel. 873-40 w. 42, ttx 886783

Do użytku wewnątrzzakładowego
Łódzki Komitet Obrony Więzionych za Przekonania przy Zarządzie Regionalnym NSZZ "Solidarność" Ziemi Łódzkiej zwraca się do wszystkich zakładowych organizacji NSZZ "Solidarność" o utworzenie ZAKŁADOWYCH KOMITETÓW OBRONY WIĘZIONYCH ZA PRZEKONANIA im więcej nas, tym skuteczniejsze nasze działania.